

заведемъ въ отечеството ви. Не е прочее Одиссей но вий самы сте врагъ на Филоктита.

„Тогази азъ изрекохъ на баща ви всичко което яростныйтъ гнѣвъ можеше да ми вдѣхне. Понеже ма ты остави на туй крайморіе, рекохъ му азъ, защо не ма оставяшъ спокоенъ! Иди търси славата на сраженіята и всякытъ удоволствія; наслаждавай са отъ благополучіето си съ Атридытъ, и остави ма въ бѣдността ми и въ болестъта ми. Защо искашъ да ма дигнешъ? Азъ вече не съмъ нищо, азъ съмъ вече умрѣлъ. Защо не мислишъ и днесъ, както едно време, че не ще мож да са дигнѣ отъ тука, че мойтъ викове и зловоніето на раната ми нарушаватъ обредытъ на жертвоприношеніята? О Одисее, виновнико на страданіята ми, нека боговетъ та накажътъ! Но боговетъ никкъкъ не ма чувахъ; напротивъ, тѣ подигатъ непріятели ми връху ми. О отечественна земе, която азъ никога неще видѣх вече! . . . О богове, ако има нѣкой чловѣкъ на свѣта доста справедливъ който да са смилн за мене, накажете, накажете чрезъ него Одисея и тогаеъ ще помислѣх себе си нещѣренъ.

„Туй като говорѣхъ, баща ви ма гледаше спокойно и съ единъ видъ състраданіе, като чловѣкъ който, намѣсто да са разсърди, търпи и прощава распалваніето на единъ злополученъ, когото злощастіето бѣ разѣрило. Гледахъ като че приличаше на една урва, която на върха на гората презира яростъта на вѣтроветъ и ги оставѣх да нечерпѣтъ яростъта си когато тя остава неподвижна. Тѣй и баща ви стоеше мълчеливъ, чакаше да ми премине гнѣва; защото знаеше че не трѣба да противорѣчи на страстиъ на чловѣцытъ за да ги вразуми освѣнъ когато тѣ наченжтъ да ослабватъ чрезъ единъ видъ утрудяванъе. Послѣ ми рече тѣзи думы: Филоктите, дѣ изгубихте благоразуміето си и доблестъта си? Ето часътъ да ги употребите. Ако вий са откажете да ны послѣдовате за да испълните великытъ предначертанія на Юпитера за васъ, сбогомъ: вий сте недостойнъ да бждете освободител на Гръція и разрушител на Троя. Останете въ Лимносъ; тѣзи оржжія, които земамъ съ себеси ще ми даджтъ славата, която бѣ предназначена вамъ. Неоптолеме, да си идемы; излиш-